

כס"ד. אחרון של פסח ה'תש"מ. הנחת התי' בלתי מוגה

כ"מ צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאותי, ואינתי בזה"ב (חובת בדרוש) רבותינו נשיאינו (3), כימי' כיום מבני פי' דתא בתו ומאז נפקו, וכן בוכירה גאלה מצרים כתיב למען חזכור את יום צאתך מארץ מצרים, וא"כ קמה גאלה למי לשון רבים, או כליות הבית, ודממן יציאת מצרים בפעם הראשונה, כפי' בניסן, על הגאולה העתידה, כל הימים (הם) ימי צאתך מארץ מצרים, והנה ממה שגאמר כמי צאתך ג' ארצנו נפלאות, מובן שהיציאה ממצרים שייכת פגאולה העתידה, וכן איתא דאילו וכו' היתה או הגאולה השלימה.

והנה בנוגע לציאת מצרים כתיב, אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם, ואח"כ ממשד' זמונה מ"ב מסעות, ונאז בות מדייקים ע"ד תנ"ך, דהכי לשון אלה מסעי שהיא לשון רבים, וכתיב אשר יצאו מארץ מצרים, והנה מארץ מצרים הוא רק יציאת ונסיעה ראשונה שנסעו מרעמסס לסוכות, והנה מארץ מצרים הוא רק יציאת תנ"כ, שכך מ"ב המסעות על בואם לירדן וירחו, הם בבחי' יציאת ממצרים, ועצף לירדן וירחו תנ"כ גאלה העתידה, וירחו הוא בחי' ריה שחגגה לע"פ כ"מ שפ' והירחו ביראת ה', דמרת דאויקו, בנינו שפ' מ"ב המסעות על גאלה העתידה הם בבחי' יציאת מצרים, ועצף הוא בעבודת כל יום, דכל דור ודור (ויזם) חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא (היום) ממצרים, (לכן יש בבחי' מ"ב מסעות ג"כ בכל יום, מתחיל מעבודה התמלה בחלפה היומנו, ואח"כ שאר המסעות, כמבאר ענינם במ"א.

והנה במדרש 14 איתא עה"פ אלה מסעי ג' ביד משת' ואח"כ ויש"ה 15 נחית כצאן עמל ביד משת' ואח"כ, והענין הוא 16, דהנה המסעות הם לארץ טובה ורחבה, בחי' מרחב העצמי, וכתיב 17 מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו, דמדונה זו היא בבחי' עמול

- 1) מיכה ו. טו. ה"ג קער, רע"א. 3) רד"ה זה חש"ה (סה"ט חש"ה ע' 159).
- 4) ראה טו. ג. 5) ראה ח"ג רבא. א. וראה ג' יצדבין נ. א. שסו"ר רע"ב. דוד. 6) מסעי ג. א. 7) לקו"ת מסעי נח. ג. 8) ראה לקו"ת שם פ"ב. 9) ישעי' א. ג. 10) סנהדרין צ. ב. וראה לקו"ת שם. 11) פסחים קטו. ב. בשמנה. תניא רפמ"י. 12) ראה סה"ט חקט"ג ח"ב ע' חול. אות"ת מסעי פ"ט א' שוב. סה"ט ע"ר ע' רט. 13) ראה אות"ת שם ע' אלשו. א' שסו. 14) במד"ר פל"ג. ב. 15) חולים ע' כא. 16) ראה לקו"ת מסעי נח. א. ואילך. מאמר אות"י על פרשיות חזרה ח"ב ע' חרצו. 17) חולים כד. ג.

שכל הגיונים דלע"ז תלויים במעשינו ועבודתינו כל זמן שיש הגיות 34.

וביאר הענין י"פ, ע"פ המבאר במדרש הנ"פ, וכי איננה פי' דחכ"ה"ה אם שוחט ואוכל או נודח ואוכל, לא ניתנו המצוות אלא לצרף בהם את הבריות. דמה גומא מוכן, דגם בהחי' דלא איננה פי' אלא אם שוחט ידם הוא צירוף דלצרף את הבריות איננה פי' אלא שהענינים שעל ידם הוא צירוף הבריות לא איננה פי', וע"ד המבאר במ"א בענין המסחר, שכך שאינו נוגע, והענין הוא, לפי שישאר וקוב"ה המסחר הוא ענין טעם שאינו נוגע, ואינתי את מצטרפים (פי' צירוף ע"י אורייתא כלא חד, דע"י אורייתא הם מצטרפים עם קוב"ה, על ויכר'), וגם מצטרפים (לשון צירוף וקירוף ואיחד) עם קוב"ה, על שגם הבריות שבישראל (כמבאר) ענינם בתניא 35) הם כולא חד עם קוב"ה, וכאופו ישראל ומלכא כחודוהי.

וע"י העבודה הנ"ל יתקיים היעוד 36 ודינמי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות, שיהיו נפלאות גם בערך הנפלאות שהיו בימי צאתך מארץ מצרים 37, לפי שגאולה זו היא נצחית, גאלה שאין אחרי, גרות 38, למעלה מההגבלות דזמן, וע"י למעלה ממדרה ג' דמקום, ויעלה המורף לפנינו 39, ומרצת ג' 40, כביאת משיח צדקנו, כמחרה בימינו ממש.

- 34) תניא רפמ"י. 35) פל"ג. 36) מיכה ו. טו. 37) ראה שער האמונה פט"ז. אות"ת ג' ע' תפן ואילך. 38) ראה תול"ה ח"ג ואמר - פסחים קטו. ב. וכ"כ. 39) ראה מיכה ב. יג. 40) ראה כח. יד.

הנדרש והנורא 2, ארץ צי וערף בלי מיסבג, הרי התכוננונו זו מעוררת
בו את הוצון קצרות קמעתה, ומשחרר בעבדתו קריות בהעלותו את
הנרות.

והנה הענין דכתיבתה את הנרות (שבתהי' אהרן) כפרטיות הוא ע"ע
ב' בחי' גר' ויונו זה בהקדם המבואר בהמאמר 34 במה
שאר"ז 365 ע"פ 365 קמעת חכור את יום צאתו מארץ מצרים כל ימי
חיי, כל ליהיבא קימות המשיח, דמוכריין יציאת מצרים קע"ע
מה דאירא במדרש 37 דנאלות מצרים נמשרה פאר הנר המאיר בליפה,
והנאלות העתידה נמשרה פאר היום כמ"ש 38 ופא יתי' לך עוד השמש
פאר יומם גר' והי' לך ה' פאר עולם, ומבואר כזה יציאת מצרים
היא גאורה שלישי אחרי גלות, ולכן נמשרה פאר הנר שאפשר לכתוב
(משא"כ הגאורה העתידה היא גאורה שאין אחרי גלות), אבר בנר
יש מעלה שיכולים להדליקו, והמדליק גר' זה הוא האדם.

וממשיך בהמאמר 39, דבאדם יש ג' בחי' ומדרי' גר' וכמ"ש 40 גר'
חיי' נשמת אדם, ומבאר שם, דבשמת האדם יש ל' בחי'
שנבגר ל' אחיות שם חול', וכמו בנר שיש בו ג' ענינים שמהן זמיריה
ואור, ובחור יש ג' גוונן אור, נחורא אוכמא ונחורא חורא, והענין
בנפש האדם שמהן הוא בחי' חכמה 4, כמ"ז 42 קעות אכמא פשנ',
מתוך שרונקין בשמן זית חכמה מצוי' בתו, וכמבואר ג' כ' בנמאר 43
(ובארנוהו בקבלה וחסידות) ששמן מועיף זוכר, בחי' חכמה,
ונמשך מאור ילד' לשם הוי' שכלש' (פחילה) הוי' ע' הנירא עמקתא,
דכעבודת היא בחי' יראה חתמה, ונאלם הוא חמנ' וכו', רב' הדלות
שבתנויים הם ב' גוונן חור, דחורא הוא המתבר את הנירא עמקתא
עם האנירא רמה (דחיל חור) היא פצול' ע"י ע' עבודת
המפלה ולית פולחנה כפולחנה דרומותא 44, דכעבודת האהבה
(דחממות) יש כו"כ דרגות כמבואר בתניא קלישא, אבר כלקיות
יש ב' בחי' אהבה, אהבה שע"פ טעם ודעת, שהיא קמעתה ממדונה ג'
נחורא אוכמא, ואהבה שקמעתה מטעם ודעת, שהיא קמעתה ממדונה ג'
בחי' נחורא חורא, והנה המצוות נקראים ג' כ' גר' וכמ"ש 46 גר'
מצות וחורה אור, ורגם במצוות לשנים ב' חתנינים הנ"ל (אנירא
דנירא), שהרי המצוות הם נדברים גשמיים דוקא, ומהו מוכן שיש

33) תחלים סג, ב. כ. (34) מה"פ הש"ה שם ע' 151 ואילך, וראה גם אות"ת בא
ע"ש. (35) ברכות יב, ב. (36) ראה פו, ג. (37) מדרש תחלים פו, י. (38)
ישע"י ס, יט. (39) ע' 164 ואילך. (40) משלי כ, כו. (41) מא"א ש, סמ"ח.
(42) מנחות פט, ב. (43) תורת יב, ב. (44) חז"ל רסו, א. (45) משלי ו, כג.

הנחת התי' בלתי מוגה

עמק מי ימצאנו 18, והעצה היעוצה צוה היא ע"י בחי' משה
ואחר'.

וביאר הענין הוא, דמשה הוא שושבינא דמכנא ואחר' שושבינא
דכרית עבודה האדם היא ע"י האתעדי'ע
19. דכרית עבודה שושבינא דמכנא, הממשיך את המצו
ממעלה, וכפשוטו חסידות והקבדה, המשכה סוכ"ע בממ"ע, וזה
מערב את החלטה פלמטה, שושבינא אטרוניא, העצא ממ"ע
כסוכ"ע, וע"י עבודה הכוללת פלמטה 20, במדבר העמוסים הנדר
והנורא 21, והי' ע"המ"כ מסעות, באים ממרי בהר, סורי דטרודא,
אל הרי בשמים, בחי' יודן וירחן, קמורח וראין, ורתי אפר
כתפוחים 22, תכלית שלימות העבודה דמקיסום ופנימיים, וע"י כתי'
מקור החוק, מקור כל תפוקים, ולמעלה יחול, למעלה מממ"ע
וסוכ"ע, וגם למעלה מהחכרותם יחד.

4) והענין בעבודה האדם, (משה) הוא ענין החורה (ומצוות), המשכה,
(אחר) ה"ע התפלה, העצא, וזהו נחית כצאן עמל כיד משה,
דאופן העבודה למשה ה"ע החורה ככ"פ, דקבלת החורה יחה ע"י
שיראלי ה"ע בחי' צאן שמקבלים הכל, הקדמת נעשה זנשמע 23, וזה
ממשיך בחי' החכמה, יראה עיצאה (דלוגל משה מירחא וטרחה
היא 24), וע"י פועל הכרור כסורי דטרודא שנמשך אור רב ביומ',
ע"י החורה דמתב בהא היא כה דברי כאש, ואוריחא וקוב"ה כרזא
25, ובכרית יחור, הוא חכמתו (חורה) ורצונו (מצוות) אחר 27,
דע"י ידבר האור, הרי כדונג נמסו כו"כ 28, ובאים כחי' הרי בשמים,
דמורח וראין הני', ואופן העבודה בחי' אחר הוא ענין בהעלותו את
הנרות 29, תפלאה פלמטה) והוא ע"י ההתכוננו כענין המיציבים
ובכרית, מצרים דקדושה, שע"י רוצה צנאת מהמידות והנפיות,
כמבואר 30 פיקח אפר אנא נטיב מלכא כו', ובפרטיות יחור,
כשמתכונן שנשמח ירדה מאנירא רמה כנירא עליקתא 31, צמדים
דקדושה, עד קצוה תכי החתון כמצרים דקדושה, עד שמצד כמה
סיבות ונורא עיציה כו"כ 32 ירדה עד צמדים דע"י, מדבר העמים

18) קולת ו, כד, וראה לקי"ש ת"א ע' 163 תערה 47, וש"ג. (19) חז"ל כ.
א. ג. ב. ע"ה. ב. ועוד. (20) ראה יחזקאל כ, לה. (21) עקב ח, טו. (22)
שחי"ש ו, ס. ראה לקי"ת סעף פס, ב. (23) שבת פה, א. (24) ברכות לו, ב.
תניא רמב"ב. (25) ירמי' כג, כט. (26) ראה חו"א כד, א. חז"ל ס, א. תקי"ו
תי' ו ח"י כג. (27) תניא פ"ד (ת, טע"א). (28) תחלים צו, ה. (29) בתעלות
ח, ב. (30) איכ"ר פ"ג, ח. ראה אות"ת תבוא ע' התמעב ואילך. (31) ראה
חגיגה ח, ב. (32) ראה תנחומא ריש פ' ד

הנחת התי' בלתי מוגה

הפרסאות ומסכים וכו', דמות גופא מובן שישוב פרסאות ומסכים וכו'. ועוד לכתוב ולסח' ה' עץ הפתח, דהקרי ה' ע"י בחי' פתח, ספירת המלכות חלק, קל"ה ולכן גאולה זו נמשלה לאור הנר הנר המאיר בקל"ה (וגם המלכות נק' נר). אלא, שמשלה כזה המעשה דביד אדם לחי' קל"ה. משא"כ הגאולה דלעיל נמשלה לאור היום, והוא ע"ד מ"ש"ש 566, ואתם ולבקים בה' אפליכם חיים כלכם היום, וגם ע"ד מ"ש במדרש' ע"ה 568 אתם נצבים היום מה היום כו', אף אתם עתיד פתאיר לכם אור עולם, דכגרי יתי' זה לע"פ, דאז חתי' גאולה שארן אחרי' גלות, כי את רוח הטומאה אעביר מן הארץ 569, אהפכת השוכה לנהורא כו'.

15) והנה אעפ"כ מוכריין יציאת מצרים קמות המשיח. והענין הוא, ודנה מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא 560, ובמלכותא דארעא אנו רואין שרמלך יש יותר חצונג מנצונג המלכותא מהנהגת המלוכה בכל יום וכו'. וכמבואר בארוכה כל"מ ובהמשך ההירפואה מעלת מרת הנצח, שבשבי' הנצחון, המלך מכנו את כל האצות שאצרו אבותיו כל הז' יקר ונעים, והוא מפני גודל חצונגו שבנצחון. ומזה יובל מה שגם לע"פ יכירו הנוצם ועריבות ומחילות שבנצחון וזמן הנצחון, דאף שנמצאים בבירא עמיקתא, וכזה גופא בתוך הנצחון ובגלות גופא בעקבתא דמשיחא בחושך בפול ומבופל שבנצחון וזמן הנצחון שאין החיות קמטה ממנו, מ"מ אין מתפצלים מהו, ולמוליס חוריה ומקיימים מצוות בחי'דור, והולכים מחיי אף חיי בהפעת חומ"צ, הפעת נגלה דחוריה ופנימיות חוריה, ובאופן דלפזו מעינוח' חוצה. ווחיי החכה אף הגילויים דלע"פ.

והנה מה שדע"פ יוכירו יציאת מצרים אף שביציאת מצרים כתיב 566 כי בחפזון יצאת מארץ מצרים, ולע"פ לא בחפזון תצאוי 61. כי ענין החפזון הו"ע האתכפיה ועבודת הכיוריים במס"ך, בחי' יציאת מצרים שבכל יום, וכמבואר בהמאמר 62 פרטי החפזון, שיש ג' עניני חפזון, חפזון דמצרים שגורשו את ישראל, וחפזון דישאף, וחפזון דשכינה, כי הקב"ה ממחר ונחפו צצאת מן הגלות עם בני ישראל והרכיש גודל דניצונגו כו'. ועבודה זו היא בכל יום, וכמבואר בתנאים 63 (בשיעור היומי דיום זה) שכל עסק חומ"צ הו"ע המס"ג. והנה כימי צאתו גו', דכל הימים הם ימי צאתו מארץ מצרים, וכיון ו

16) ווחי מה שדע"פ יוכירו יציאת מצרים, אף שביציאת מצרים כתיב 566 כי בחפזון יצאת מארץ מצרים, ולע"פ לא בחפזון תצאוי 61. כי ענין החפזון הו"ע האתכפיה ועבודת הכיוריים במס"ך, בחי' יציאת מצרים שבכל יום, וכמבואר בהמאמר 62 פרטי החפזון, שיש ג' עניני חפזון, חפזון דמצרים שגורשו את ישראל, וחפזון דישאף, וחפזון דשכינה, כי הקב"ה ממחר ונחפו צצאת מן הגלות עם בני ישראל והרכיש גודל דניצונגו כו'. ועבודה זו היא בכל יום, וכמבואר בתנאים 63 (בשיעור היומי דיום זה) שכל עסק חומ"צ הו"ע המס"ג. והנה כימי צאתו גו', דכל הימים הם ימי צאתו מארץ מצרים, וכיון ו

56) ואחזקו ד' ו' 57. ותומא ר"פ נצבים. 58) נצבים כט. ס. 59) זכרי יג. ב. 60) ברכות נו. א. 61) המשך באחי לגוי הש"ח פ"א. 61א) ישעי' נב. יב. 62) הש"ח שם ע' 152. ס"ע 167. 63) פמ"א (גמ, א).
 ווחי מה שדע"פ יוכירו יציאת מצרים, אף שביציאת מצרים כתיב 566 כי בחפזון יצאת מארץ מצרים, ולע"פ לא בחפזון תצאוי 61. כי ענין החפזון הו"ע האתכפיה ועבודת הכיוריים במס"ך, בחי' יציאת מצרים שבכל יום, וכמבואר בהמאמר 62 פרטי החפזון, שיש ג' עניני חפזון, חפזון דמצרים שגורשו את ישראל, וחפזון דישאף, וחפזון דשכינה, כי הקב"ה ממחר ונחפו צצאת מן הגלות עם בני ישראל והרכיש גודל דניצונגו כו'. ועבודה זו היא בכל יום, וכמבואר בתנאים 63 (בשיעור היומי דיום זה) שכל עסק חומ"צ הו"ע המס"ג. והנה כימי צאתו גו', דכל הימים הם ימי צאתו מארץ מצרים, וכיון ו

בהם כל ד' ענינים ה"פ, וכמבואר בארוכה בדרושי חנוכה. והנה ענין בהעפלות את הנרות, נרות צשון רבים, ההעפלה דנר ה' בשמח אדם, וההעפלה דדברים המשויים ע"י נר מצוה. ובפסוק יותיר י"ד שב' הדורות שבנרות ה' ב' ענינים, העפלה והמשכה. נר ה' (שמח) אדם הו"ע התפלה, העפלה, וכן מצוה הו"ע ההמשכה. שהרי המצוה נחנה ממצעלמ"ם ע"י החורה, ונודל קימור שמביא קייד מעשהה 46, ועד. דלחמור חורה היא מצוה כלפיה.

10) והנה אזה מסעי גו' כיד משה ואהרן. דע"י מעשינו ועבודתינו כל משל ומל הגלות 46, ככ"פ, הקיין דמשה ואהרן, דעבודה משה הוא מלמעלמ"ם, ענין החורה ככ"פ, חורה לא בשמים היא 49 ויחונה כמשה בארץ הבגידא עמיקתא, הנה ע"י החורה ממשיל אור עפיון ביותר. וכן הו"ג גם בחחלת הבריאה, כמ"ש 50, ויחנהו בג"ע לעבדה ולשמרה, שע"י החורה נחוסף אור עפיון ביותר, ועאכ"כ אחר שהי הענינים הבלתי רצוים כו'. הנה ע"י משה רפינו שהוא השביעי, וכל השבועין חביבין 50, ויתנה החורה כמשהו שע"י, שמערה כל הדברים הגשמיים מצאקוה, ועבודה אהרן היא מלמעלמ"ם, שמערה כל הדברים הגשמיים לאקפה בכל המ"ב מסעות, וכידוע ששם זה הו"ע שם מ"ב, העפלה מעערה מעערה. וע"י כל זה באים כחיי' ירדן ריחון, בחי' המשיח דמורת דתאי.

11) וממשיך בלק"ה 16, אר הנה כתיב 52 הוא אהרן ומשה הוא משה ואהרן, כי לפעמים תפלה קודמה לחורה ולפעמים תורה קודמה לתפלה. וכן הוא בעבודה כל יום, דמצד אהרן צ"פ הקידומה התפלה לחורה, כמאמר 53 שתהא תפלה סמוכה למשה, אבל צאיד גיסא, הרי בתפלה גומא בחחלתא מברכים ברכת החורה וגם צומדים חושב"כ וחושב"ע' וכו', ורק אה"כ הם ד' שלכי התפלה מחדד עך תפלה העלמיה.

14) אמנם יציאת מצרים נמשלה לנר והגאולה העתידה נמשלה לאור השמש, כי הגאולה דלעילת חתי' נצחית) דאף שביציאת מצרים נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו וכעצמו וגאולתו 54, הרי גקיון זה ה' בבחי' פסיהו דליקו' כמ"ש 55 ופסח ה', היינו שדירג עץ

46) קידושין פ. ב. 47) פאה פ"א מ"א. 48) ראה תניא רפ"ז. 49) ראה ב"ע נט. ב. 50) בראשית ב. פו. וראה כותנמן בלק"ש ח"כ ס"ע 262. 50א) ויק"פ פ"ט, יא. 51) ראה ב"ר פ"ט, ז. ושי"ב. 52) וראו נ. כו-כו. 53) ברכות ה. ב. וראה לק"ה ברכה זו. ב. 54) גוסס החגדה. 55) כא יב. כג.
 ווחי מה שדע"פ יוכירו יציאת מצרים, אף שביציאת מצרים כתיב 566 כי בחפזון יצאת מארץ מצרים, ולע"פ לא בחפזון תצאוי 61. כי ענין החפזון הו"ע האתכפיה ועבודת הכיוריים במס"ך, בחי' יציאת מצרים שבכל יום, וכמבואר בהמאמר 62 פרטי החפזון, שיש ג' עניני חפזון, חפזון דמצרים שגורשו את ישראל, וחפזון דישאף, וחפזון דשכינה, כי הקב"ה ממחר ונחפו צצאת מן הגלות עם בני ישראל והרכיש גודל דניצונגו כו'. ועבודה זו היא בכל יום, וכמבואר בתנאים 63 (בשיעור היומי דיום זה) שכל עסק חומ"צ הו"ע המס"ג. והנה כימי צאתו גו', דכל הימים הם ימי צאתו מארץ מצרים, וכיון ו

כ"ט ד. ש"ס שמוני, מכה"ח אייר ה'תשמ"ט. הנחת התי' כצתי חוגה ויהי ביום השמיני ג'ו', וידוע הדיק בזה², מה יום מיומיו, מהו החידוש דיום השמיני פמיליאים, דהרי כבר היו פסני ז' ימי המילואים דהתיב בהם שבועת ימים ימלא את ידכם, היינו שתי' הכל בולבולת השלימות והמילוי⁴, ומהו החידוש דיום השמיני, גם צריך להבי' מה שיום זה נקרא יום השמיני, דמשמע חזנה⁵, שאינו ענין בפ"ע אלא בא בהמשך ק"י הימים שרפניו.

וידוע הביאור בזה⁶, כמובא מפירושו הכלי יקר, שמספר שבועה שירי כלל הנמצאים שנחתו בשבועת ימי בראשית, והחידוש דיום השמיני הוא כל יום זה מיוחד אפיו ית'. והענין הוא, דהנה איהא בתשובות הרשב"א שיש מופדים של שבועה ימים ויש של שבועה ימים, ושבועה ימים חז' נגד שבועת ימי הבנין שהן שבועת ימי החקף, ושמנין הוא ששומר את החקף, וכמו חג השבועות שבא לאחרי ספירת העומר ושבועה שבועות, שבע שבועות תמילות⁸, שהן מ"ט ימים, דאח"כ בשבועות הוא גילוי שעד הנו"ץ דבינהי. ולכך נק' שבועות בשם עצרת¹⁰ שהוא פמצעה מהם, בחי' שמנין, ועד"ז הוא בשמיני עצרת שבא אחר ז' ימי הסוכות, ועד"ז יובל הוא בחי' שמנין, שהרי בא אחר' שבע שבועות שניסיו¹⁰.

אמנם לפ"ז צריך להבי' מ"ש (ויהי ביום השמיני) קרא משה ג'ו', דהרי משה הוא השבעי, וכל השביעין תביהין¹², וחידוד את השכינה למטה בארץ¹³, וכמ"ש¹⁴ ושכנתי בתוכם ג'ו', ומתי השכינות דמשה למספר שמונה, שביום השמיני קרא משה לאהרן ולצופני ישראל על קהגלתי דוחצא אש ג'ו', וירא כל העם ויראו ויפלו על פניהם¹⁵.

- 1) ריש פרשתנו. 2) כל יקר עה"פ. הובא בר"ה ויהי ביום השמיני משה"ה (סה"מ הש"ה ע' 167). ד"ה זה הש"ד פ"י (סה"מ הש"ד ס"ע 191). והוא גם רד"ה זה תרע"ה (המשך תער"ב ח"ב ע' התקמג). תרע"ה (סה"מ תרע"ה ע' רמס). ועוד. 3) צו ח. לז. 4) ראה פרש"י עה"פ שם. כב. לקו"ת צו י. ד. 5) ראה לקו"ש תי"ז ע' 92 ואילן. 6) ד"ה הו"ל הש"ד, תש"ה. תרע"ה - שם. 7) ח"א ס"ס. 8) אמור כג. טו. 9) ד"ה הו"ל הש"ד (פי"א - ע' 194). תש"ה (פ"ב - ע' 169). תרע"ה (ע' רמא). 10) שו"ע אורח"ן אר"ם תנז. רמב"ן עה"פ אמר שם, לו. 11) בחר כה. ח. 12) ויק"ר פכ"ס, יא. הובא בר"ה תה"ל תש"ד (רפ"א - ע' 193). תש"ה (רפ"ב - ריש ע' 169). תרע"ה (ע' ער). 13) תש"ד (רפ"א - ע' 170). רש"י. הובא בר"ה תה"ל הש"ד (שם - ע' 194). תש"ה (שם - ע' 170). תרע"ה (ע' רמא). והוא גם סו"ה זה תרע"ה (המשך תה"ל ע' התקמג). 14) תרומה כה. ח. ת. 15) פרשתנו פ. כד.

שעפר כולם צדיקים⁶⁴ הרי כל הימים הם יומין שפיקמין⁶⁵ וממילא, כמבואר גם בענין את מספר ימיר אפלא⁶⁶, דע"י שהוא ממצא את היום וכו', נמשך כז' פלמעה. אמלא. וזהו מה שיוכירו ענין זה לע"י, כי התענוג והחביבות שבנחתן ה"ע, נעשה ביותר, כמבואר במאמר ההילולא. והנחתן הוא דוקא ע"י אנשי החיל המשוסים, יחד עם העומדים בראש, שהם צדיקי הדור, ממשו ואחר' על כ"ק סו"ה אדמו"ר נשיא דורנו.

וכן חתי' עני בקרוב ממש, דע"י ההוספה בהעבורה ויצאה מצרים⁶⁷ בכל יום נוכח אל הנאולה העתידה, כימים אלו, וכדור זה, ובניסון זה, דבניסון נגאלו ובניסון עתידין להגאל⁶⁷, ולכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נמקאות, בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויזליכנו קוממיות לארצנו, ומחול שמחה וטוב רבב.

- 64) ישעי' פ. כא. 65) ראה זו"ה רכז. א. תו"א משפטים עט. סע"ב ואילן.
- 66) משפטים כג. כו. 67) ר"ה יא. א. ועוד.